

La importància de ser coherent

Pseudònim: Falstuff

Bertran Salvador Mata

(Sala d'estar d'un pis lluminós i ample, petita burgesia catalana vinguda a més, escenari ideal de una representació qualsevol d'Oscar Wilde. Entra en Jordi, nu, seguit per l'Ahmed, simulen no mirar-se. El Jordi va directe cap a la nevera).

JORDI: Ep! Vols una cervesa? *(Diu mentre s'agafa una per ell i s'asseu a la butaca. Pren un dels entrepans de cogombre que hi ha sobre la taula). (Mira al públic i es dirigeix a ell): És una al·lusió a l'obra de Wilde, són entrepans de cogombre (els ensenya al públic, fa una queixalada i l'escup). Fastigosos! Quin patiment, el teatre modern!*

AHMED: No, gràcies, no bec cervesa *(la rebutja amb condescendència mentre es comença a vestir). (També mira al públic):* Posats a explorar les noves tendències teatrals, m'agradaria que vosaltres, els meus oients, sapigueu d'avant mà que sóc musulmà. Com no sé si l'actor que em representa donarà el pes amb els estereotips que vosaltres, amables oients, heu anat cultivant, us informo directament, i així ja podem entrar en aquesta sit-com teatral amb en Jordi.

JORDI: Què vols dir? No t'agrada? Tinc vi també, Sumarroca, i si vols anar fort hi ha ginebra de la setmana passada *(no s'aixeca i assenyalala la nevera. Sembla el borratxo de Nit de Reis).*

AHMED: No, gràcies. No bec alcohol *(es posa la samarreta, s'asseu a la butaca davant del Jordi).*

JORDI: Com que no beus alcohol? Ets abstemi? Estàs de ressaca? Si t'expliqués la de la setmana passada segur que fliparies... Al Sutton, una borratxera...

AHMED: *(sospira).* No, no estic de ressaca. Simplement no bec alcohol *(busca els calçotets).*

JORDI: Però com t'ho fas, per divertir-te? Sempre he pensat que no sou gaire de fiar, la gent que no beveu, no sé... com si us faltés alguna cosa a la vida *(somriu).*

AHMED: Quants cops hauré sentit aquesta frase...! Sembla que la reparteixin amb el 20 Minutos.

JORDI: Serà perquè té un poc de veritat, no creus? Coneixement popular, li diuen. Els sabers ancestrals, transmesos de persona a persona, místics i xamànics.

AHMED: Ves a la merda. Hi ha milions de persones que no bevem i som ben normals.

JORDI: Normals d'aquella manera... *(de cop, com si hagués rebut una il·luminació).* Perquè... clar... no seràs musulmà, no? *(Mira al públic):* Al perfil de l'aplicació diu que el seu nom és Ahmed, però vaig pensar que deuria ser perquè ningú conegués el seu nom de veritat!

AHMED: Dóna la casualitat que sí, que sóc musulmà (*silenci expectant*).

JORDI: (*s'aixeca*). Joder! Crec que mai m'havia anat al llit amb cap musulmà.

AHMED: Jo en canvi sí que m'havia follat a molts gilipolles abans.

JORDI: Tampoc cal passar-se, eh? Simplement ho trobo curiós, em sembla de puta mare, eh?

AHMED: Que bé, que em donis el vistiplau, m'importa en gran mesura la teva opinió.

JORDI: Vinga, vinga, tampoc cal posar-se sarcàstics, som persones adultes i coherents...

(*pausa*). Ara de debò, i què hi fots a, Grindr? No hauries d'haver posat alguna cosa al respecte?

AHMED: Tens raó, tens raó... Sempre oblidó que al Grindr he de posar, a part de maricón, que entenc que s'assumeix, no? Que també sóc moro, abstemi, jugador de bitlles semi professional . Cal també el nom dels meus pares? El meu grup sanguini? La meva pel·lícula preferida?

JORDI: Estàs fent un gra massa... Segur que no vols una cervesa? (*L'Ahmed es posa el pantaló amb certa ira*). És broma. Però vaja, entens que em sembli incoherent, no? (*L'Ahmed li llança un coixí amb mala llet, però és difícil demostrar agressivitat amb coixins de seda farcits de plomes*). Però que em sembla de puta mare tot plegat!! Simplement em crida l'atenció!

AHMED: Però que cony t'ha de semblar a tu cap cosa, la meva situació personal?

JORDI: A veure, jo pensava que els musulmans... veieu amb mals ulls als gays...

AHMED: Joder, és veritat, sort que m'ho has recordat! En canvi, els cristians veieu l'homosexualitat de manera súper moderna, que avançats que sou.

JORDI: Home, avançats no ho són pas, però jo no sóc cristià.

AHMED: Cristià potser no, però bé que votes a la CUP, oi?

JORDI: I què hi té a veure, això?

AHMED: Pel poc que hem parlat (*i mira al públic*) i suficient, no té gaire res interessant a dir. (*De nou al Jordj*). Tinc entès que els teus pares són directius d'una gran empresa, que tens cotxe de franc, que vius en aquest pis sense pagar un duro, i que no has treballat en ta puta vida. Però, això sí, votes a un partit anticapitalista.

JORDI: Què hi tenen a veure, les meves conviccions amb l'atzar de la vida?

AHMED: I no podria dir jo el mateix?

JORDI: Podries, però les teves conviccions sí que xoquen amb la teva estructura vital.

AHMED: Estructura vital? Mare meva, quin nivell de diàleg socràtic. En qualsevol cas, en què confronten les unes i les altres? L'atzar m'ha fet musulmà, i resulta que hi estic còmode amb aquesta fe, m'omple l'existència.

JORDI: Aleshores hauries d'acceptar que la teva fe no veu amb bons ulls l'homosexualitat.

AHMED: Però la fe no veu ni hi deixa de veure. Tu, en canvi, ets ric atzarosament, i tot i així estàs convençut de que un sistema anticapitalista és millor.

JORDI: Clar, perquè ho és.

AHMED: I per què no renunciïs als teus privilegis d'home ric?

JORDI: Què canviaria?

AHMED: Res. Però series coherent, no és el que em demanes?

JORDI: Amic Ahmed, no estàs portant la discussió als termes adequats (*es fa notar la carrera a Esade*). La renúncia dels meus privilegis no repercutirà ni en les meves conviccions ni en l'estatus global. Ans pel contrari, l'acceptació de la teva fe porta implícit -encara que sigui reaccionari- la renúncia dels teus instints sexuals. No es concep una sense l'altra, i repeteixo que és trist que sigui així. Per no parlar de la monogàmia, el matrimoni... Estàs oblidant principis bàsics!

AHMED: Això és la teva opinió, *amic Jordi*. Opinió, tot sigui dit, gens fundada, o fundada en estereotips, el que ve a ser el mateix. Segons ho veig jo, no té cap mena d'influència. Visc la meva fe, i al mateix temps visc la meva sexualitat, de la que no té cap sentit renegar en un món modern. En canvi, la teva postura política no pot ser sincera des del privilegi, promulgant l'ensorrament dels privilegis. No només és contradictori, sinó que és hipòcrita.

JORDI: Això qui ho diu? No és més marxista el que estaria disposat, en el moment adequat, a renunciar als seus privilegis que el que directament no té privilegis? No és més autèntica la comunió ideològica del que no surt beneficiat amb el canvi que promulga? Diré més: el pobre és marxista o anticapitalista per necessitat, jo ho sóc per convicció.

AHMED: Ho ets perquè creus que res canviarà mai, i és bonic fer veure que ets un més.

JORDI: En canvi, tu ets incoherent perquè esperes que les coses canviïn.

(S'instaura un silenci ofegat i opressor. Els actors esperen l'aplaudiment del públic. Com no arriba perquè és una obra que mai es representarà davant d'un públic, abaixen el teló i, en un parell de

minuts surten amb unes cadires i es presenten amb els seus noms d'actor. Fan un col·loqui.

Estan copiant a Falsestuff, de Nao Albet i Marcel Borràs).

ACTOR 1: Què en penses, d'aquesta petita representació? Són coherents, en Jordi i en Ahmed?

ACTOR 2: En el fons, crec que realment no ens importa. Crec que veiem aquest tipus d'obres per reivindicar la nostra pròpia falta de coherència. Ens serveix per a poder dir: si en el fons, l'Ahmed té raó. Però ho diem en part per justificar-nos a nosaltres mateixos, i en part perquè els ideals que ell promulga són bastant occidentals. No som coherents ni tolerants, sinó que ens justifiquem a nosaltres mateixos. L'Ahmed viu els problemes d'un occidental i per això ens sentim interpel·lats. ACTOR 1: On són els incoherents, que diria Narcís Oller?

ACTOR 2: Jo crec que els hem trobat, i som tots nosaltres. La pregunta de debò és: cal ser coherent o, com en Ahmed i en Jordi, podem permetre'ns una coherència feta a mida?

ACTOR 1: Has donat amb la pregunta adequada, que diuen a la peli Jo Robot. Ara bé, penses que són comparables, les dues situacions? Ahmed i Jordi? Trobo que en un cas parlem d'un element transcendent i religiós que a Occident comença a...

(Segueixen parlant els dos actors davant d'una audiència inexistent. Dirimeixen sobre la pèrdua d'elements identitaris, l'individualisme contemporani, les constel·lacions postmodernes i la carcassa buida d'un Déu desaparegut però estructuralment present. Tot plegat regat amb moralines perquè el públic prengui notes. No es cansen).

AHMED: Mare meva, no hi ha qui els faci callar...!

JORDI: Ja ho pots ben dir, ja... No se n'adonen que tota la nostra discussió era un intent de superar la incomoditat entre dos desconeguts que acaben d'anar-se'n al llit?

AHMED: No teníem res més de què parlar.

JORDI: El teatre modern...

AHMED: Ara sí que em ve de gust la cervesa que m'havies ofert. *(Li apropa una llauna, l'obre i se la beu mentre els actors fan de actors que critiquen la seva pròpia obra).*